

Arrest

nr. 79 271 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. LETEN, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 januari 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 16 april 2010 (RvV 16 april 2010, nr. 41 653).

1.3. Verzoeker diende op 11 maart 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 mei 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Verzoeker diende op 10 oktober 2011 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 18 november 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K. M. Y. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10/10/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 30 januari 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 18 maart 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 december 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 april 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 11 maart 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 mei 2011. Overwegende dat de betrokkene op 10 oktober 2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest dd. 10/09/2007 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van woonst en toestand dd. 11/08/2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag, dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag reeds een kopie van dit document toonde. Overwegende dat de betrokkene een kopie van de identiteitskaarten van vier familieleden naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van verzending enkel is wat het is, een attest dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene van zijn familie heeft vernomen dat zijn problemen nog dezelfde zijn waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familieleden geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat deze verklaringen terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische autoriteiten, dat het louter verklaren dat zijn problemen nog dezelfde zijn de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerleggen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de *exceptio obscuri libelli* op. De verwerende partij stelt dat verzoeker niet aanduidt welke feiten aanleiding gegeven hebben tot de bestreden beslissing en in gebreke blijft een voldoende duidelijke omschrijving te geven van de overtreden rechtsregel en de wijze waarop deze wordt geschonden, waardoor het verzoekschrift niet

voldoet aan de vereisten van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het beroep bijgevolg niet ontvankelijk is.

2.2. De Raad merkt op dat de nota met opmerkingen van de verwerende partij alsnog, weliswaar “*in uiterst subsidiaire orde*” een inhoudelijke repliek bevat op het door verzoeker aangevoerde “*middel*”, waaruit blijkt dat de verwerende partij ondanks de summiere toelichting van verzoeker niet in haar verweer werd geschaad.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig “*middel*” voert verzoeker het volgende aan:

“IN RECHTE.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken weigert de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.

Men motiveert deze beslissing door te stellen dat verzoeker de door hem bijgebrachte documenten reeds bij zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen.

Verzoeker heeft evenwel bijzonder veel moeite gekend om contact te krijgen met zijn familie.

Uit de enveloppe waarin de documenten werden verzonden blijkt dat deze werden opgestuurd op 14.07.2011, zodanig dat het voor verzoeker onmogelijk was om deze eerder naar voren te brengen.

De motivering dat “een attest van verzending enkel is wat het is, een attest dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden” kan niet overtuigen aangezien het aan verzoeker opleggen te bewijzen wat er in de enveloppe verzonden werd bijzonder onredelijk is. Op welke wijze zou verzoeker dit kunnen bewijzen?

Verzoeker brengt dan ook wel degelijk op correcte wijze nieuwe documenten bij dewelke zijn identiteit en die van zijn familie staven en dientengevolge dus ook zijn asielrelaas staven.

Verzoeker brengt bijgevolg nieuwe gegevens naar voren dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

3.2. Aangezien de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het “*middel*” zal dan ook vanuit dat oogpunt worden beoordeeld.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe

gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op 7 november 2011 naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag een medisch attest voorlegde van 10 september 2007, een attest van woonst en toestand van 11 augustus 2010 van de burgemeester van Tal Marak, kopieën van de identiteitskaarten van zijn stiefmoeder, zussen en broer én een Fedex-enveloppe van 14 juli 2011 waarmee de documenten werden toegestuurd. Verder verklaarde verzoeker dat hij via zijn familie vernam dat zijn problemen nog steeds hetzelfde zijn.

3.6. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de neergelegde documenten gesteld dat verzoeker deze reeds in het kader van de behandeling van zijn vorige asielaanvraag naar voor had kunnen brengen en dat zijn verklaringen niet van aard zijn om de conclusies van de Belgische asielinstanties naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag om te buigen. Met betrekking tot het attest van verzending wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Overwegende dat de betrokkene een attest verzending naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een attest van verzending enkel is wat het is, een attest dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden.”*

3.7. Verzoeker stelt dat uit de enveloppe blijkt dat de documenten werden opgestuurd op 14 juli 2011 waardoor het voor verzoeker onmogelijk was om deze eerder naar voor te brengen. Daargelaten de vraag of verzoeker in staat is om te bewijzen welke documenten effectief op 14 juli 2011 werden verzonden, merkt de Raad op dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de stukken, die op 14 juli 2011 zouden zijn verzonden, dateren van 2007 en 2010 zodat verzoeker deze reeds in het kader van zijn vorige asielaanvraag naar voor had kunnen brengen. Verzoeker maakt immers niet in het minst aannemelijk dat hij deze stukken niet vroeger in zijn bezit had kunnen krijgen. Ook met betrekking tot de kopieën van de identiteitsdocumenten van zijn familieleden wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker deze reeds eerder naar voor had kunnen brengen. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en worden trouwens ondersteund door de vaststelling op grond van het administratief dossier dat verzoeker reeds op 20 mei 2011 een kopie van het attest van woonst en toestand van 11 augustus 2010 had neergelegd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk te werk ging door te besluiten dat de stukken die verzoeker had neergelegd niet als *“nieuw gegeven”* kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan overigens niet in het minst worden bijgetreden waar hij suggereert dat (de kopieën van de) identiteitsdocumenten zijn asielrelaas zouden staven.

3.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij overeenkomstig de vraag van de verwerende partij in fine van haar nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN